Εξαγωγές (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 11 Νοεμβρίου, 2013

Η υγεία της οικονομίας μιας χώρας εδράζεται στο ενεργητικό ισοζύγιο εξαγωγών – εισαγωγών. Η χώρα μας από τη σύστασή της διακρινόταν για το παθητικό ισοζύγιο, καθώς οι εισαγωγές υπερτερούσαν των εξαγωγών κατά πολύ. Αυτό ανάγκαζε τις κυβερνήσεις να δανείζονται διαρκώς προς κάλυψη των ελλειμμάτων αντί να ανασκουμπώνονται και να οδηγούν τους πολίτες της χώρας στην εργατικότητα, στη βελτίωση της ποιότητας των παραγομένων προϊόντων, στη μείωση του κόστους παραγωγής αυτών και στην αύξηση των εξαγωγών μέσω μηχανισμών, όπως διμερείς συμβάσεις, αξιοποίηση των ομογενών και διαφήμιση. Όσο για την απασχόληση, το πρόβλημα της ενδημούσας ανεργίας επέλυαν με την εξαγωγή εργατικών χεριών, καθώς στο σύστημα που επικρατεί και το ανθρώπινο πρόσωπο αποτελεί εμπόρευμα! ΟΙ μετανάστες εργαζόμενοι σκληρά στις χώρες εγκατάστασής τους κάλυπταν με τα εμβάσματά τους πλήθος αναγκών της οικογενείας τους και, κατ’ επέκταση, της κοινωνίας.

Η ένταξή μας στην ΕΟΚ, τη μετέπειτα ΕΕ, συνετέλεσε στην καταβαράθρωση της οικονομίας της χώρας μας. Καθώς καταργήθηκαν οι δασμοί οι πολίτες της απολάμβαναν την αύξηση της αγοραστικής τους αξίας, λόγω του αλόγιστου δανεισμού από τους κρατούντες και όχι λόγω της αύξησης της παραγωγικότητάς τους, επιδιδόμενοι σ’ ένα ξέφρενο καταναλωτισμό με άκρα επιλεκτικότητα στα εισαγόμενα προϊόντα. ΟΙ κρατούντες αποκοίμιζαν τον λαό με τη διόγκωση του κρατικού τομέα, ο οποίος ενεργούσε ως ναυαγοσωστικό των επιβατών των σκαφών του ιδιωτικού τομέα, τα οποία βυθίζονταν από τις τορπίλες των ομοειδών γιγάντων, οι οποίοι έπλεαν πλέον ανενόχλητοι στις θάλασσές μας! Και επειδή οι επιχειρήσεις του Δημοσίου δεν επαρκούσαν για την περισυλλογή, οι κρατούντες κατασκεύασαν και άλλα ναυαγοσωστικά: Τα ΑΕΙ και τα ΤΕΙ! Αφού η βιομηχανική παραγωγή συρρικνωνόταν μέχρι αφανισμού, οι τεχνικοί μετακινήθηκαν στην εκπαίδευση! Όσο για τους γιατρούς, πολλοί γονείς με το όνειρο της κοινωνικής καταξίωσης επωμίσθηκαν την οικονομική δαπάνη για σπουδές των τέκνων τους σε πανεπιστήμια της αλλοδαπής. Κανένας ποτέ από τους κρατούντες δεν αναρωτήθηκε πόσες είναι οι ανάγκες της χώρας ανά επιστημονικό κλάδο ούτε και ερώτησε τους διοικούντες τα

πανεπιστημιακά ιδρύματα για τον αριθμό των εισακτέων! Πολλοί φοιτητές και σπουδαστές σήμαινε γι’ αυτούς πολυάριθμο διδακτικό προσωπικό και ένταση της αγοραστικής κίνησης στις έδρες των ιδρυμάτων (μίσθωση, εστίαση, διασκέδαση)!

Και τώρα, τί θα γίνουν όλοι αυτοί οι απόφοιτοι, τους οποίους αδυνατεί να απορροφήσει ο ιδιωτικός τομέας, ενώ τα ναυαγοσωστικά του Δημοσίου έχουν παροπλιστεί κατ’ εντολή της επικυρίαρχης «τρόικας» και όχι επειδή οι κρατούντες συναισθάνθηκαν τα ολέθρια σφάλματά τους. Φυσικά δεν είναι δυνατόν να δοθεί λύση στο οξύτατο αυτό πρόβλημα. Η ανεργία εντείνεται με άκρως ανησυχητικούς ρυθμούς και οι κατέχοντες τίτλους σπουδών έχουν δύο επιλογές: Την ετεροαπασχόληση ή την μετανάστευση προς ανεύρεση εργασίας. Μόχθησαν και αυτοί και οι γονείς τους, για να αποκτήσουν τίτλο χωρίς αντίκρισμα στην εσωτερική αγορά εργασίας.

Κάποιοι κορνιζώνουν ήδη τον τίτλο και τον αντικρίζουν καθημερινά με πόνο ψυχής ή με οργή κατά εκείνων που τους εξαπάτησαν. Οι φιλότιμοι, οι και περισσότεροι νομίζω, επιδίδονται με διάθεση στην όποια απασχόληση προσφέρεται στις ζοφερές ημέρες που βιώνουμε. Η εργασία δεν είναι ντροπή. Κάποιοι όμως εκδηλώσουν έλλειψη διάθεσης προσαρμογής και επιβιώνουν με το οικογενειακό επίδομα, το οποίο θα μειώνεται διαρκώς λόγω της μείωσης των αποδοχών των γονέων, εργαζομένων ή συνταξιούχων. Άλλοι, τέλος, παίρνουν την απόφαση της εξόδου προς αναζήτηση εργασίας στις αγορές του κόσμου. Πρώτοι προορισμοί οι πλούσιες ακόμη χώρες του ευρωπαϊκού Βορρά, οι οποίες αποκόμισαν αρκετά κέρδη κατά την περίοδο του άφρονος καταναλωτισμού μας και της προτίμησης των εισαγομένων προϊόντων. Σ’ αυτές οι επιστήμονές μας δεν αντιμετωπίζουν τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν τα προς εξαγωγή προϊόντα μας. Παρά την όποια υποβάθμιση των σπουδών, λόγω της ευρείας διάδοσης της αρχής της ήσσονος προσπαθείας κατά τη μεταπολίτευση, το επίπεδο παραμένει αρκετά υψηλό συγκρινόμενο με εκείνο των λοιπών ευρωπαϊκών χωρών. Άλλωστε στο εξαγωγικό «εμπόριο ανθρώπων» δεν έχουμε ανταγωνιστές. Έχουν ανάγκη από επιστήμονες και τους προσφέρει η πατρίδα μας έτοιμους χωρίς αυτοί να έχουν δαπανήσει ευρώ για την εκπαίδευσή τους! Θα τους αξιοποιήσουν στο έπακρο, για να μη γράψω θα τους εκμεταλλευτούν, όπως ακούγεται για όσους επιλέγουν να εργαστούν στη Γερμανία. Και οι επιστήμονές μας θα συμβάλουν στην ανάπτυξη των χωρών υποδοχής προσφέροντας τις γνώσεις τους στην έρευνα και στην κοινωνική εργασία.

Ποιά τα οφέλη για τη χώρα μας; Η έξοδος των επιστημόνων μας, που για κάποια περίοδο

χαρακτηρίστηκαν «επιστημονικό προλεταριάτο», θα ωραιοποιήσει τις στατιστικές με τα στοιχεία ανεργίας, η οποία για τους νέους μας έχει εκτιναχθεί σε δυσθεώρητα ύψη. Καλό αυτό πάλι για τους ασκούντες την εξουσία, όπως και τότε που θεωρούσαν ευλογία τη μετανάστευση στη Γερμανία, στην ανόρθωση της οικονομίας της οποίας συμβάλαμε. Να περιμένουμε εμβάσματα από τους νέους επιστήμονες, όπως τότε από τους βιομηχανικούς εργάτες; Υπερβολικά αισιόδοξο. Οι νέοι είναι ως επί το πλείστον άγαμοι. Δεν αισθάνονται παρά ελάχιστα οικογενειακές υποχρεώσεις. Να ζήσουν, όπως οι μετανάστες του παρελθόντος είναι αδιανόητο. Συνεπώς τα περιθώρια αποταμίευσης υπό τις επικρατούσες στις χώρες υποδοχής συνθήκες είναι ασήμαντα.

Κάτι άλλο όμως
μπορούν να κάνουν οι νέοι επιστήμονες, που τραγουδούν «αχ, Ελλάδα με πονάς...». Να αποκαταστήσουν το τρωμένο από τις κακοήθεις επιθέσεις γόητρο της χώρας. Να δείξουν στους λαούς πόσο άδικες είναι οι κατηγορίες ότι είμαστε οκνηροί και επιβιώνουμε χάρης τη βοήθειά τους. Αλλά αυτό μπορεί να γίνει σε συνεργασία όλων των Ελλήνων, που διαπρέπουν στο εξωτερικό, όπως ασχολουμένων με τη ναυτιλία, καθηγητών πανεπιστημίου, ανθρώπων των γραμμάτων και των τεχνών. Όλοι αυτοί μέχρι στιγμής εμφανίζονται να απέχουν από το δράμα που βιώνει η χώρα μας. Σε αντίθεση με τους προγόνους μας, οι οποίοι μετανάστευαν, για να αποφύγουν την οθωμανική σκλαβιά, αλλά και για να βοηθήσουν τη δύσμοιρη πατρίδα τους, οι σύγχρονοι ομογενείς έχουν υιοθετήσει εν πολλοίς τον δυτικό πολιτισμό, τον ατομοκεντρικό. Δεν υπάρχουν ανθηρές κοινότητες με επίκεντρο τον ναό και παράρτημα το σχολείο. Πού λοιπόν να συνάζονται και πώς να ακούνε τον θούριο για την ελευθερία (αναγέννηση) της πατρίδας, όταν λίγο-πολύ έχει επηρεάσει τους πάντες ο πρακτικός υλισμός του καταναλωτισμού και η πανώλης του διεθνισμού; Πώς
να ξεπηδήσουν από το κλίμα αυτό νέοι ευεργέτες και νέοι Καποδίστριες; Αφού και εκείνοι με τις ανθηρές κοινότητες αφομοιώθηκαν στο διαφορετικό περιβάλλον, παρά την πίστη και τη φιλοπατρία τους, πόσο περισσότερο οι σημερινοί ομογενείς διατρέχουν τον ίδιο κίνδυνο. Το μόνο ανασχετικό της αφομοίωσης στοιχείο είναι η ευχέρεια επανόδου στη γενέθλια γη με τα προσφερόμενα συγκοινωνιακά μέσα. Όμως οι μεικτοί γάμοι, αναπόφευκτοι, θα εντείνουν την αφομοίωση. Είναι μήπως ευτύχημα το ότι η αγορά εργασίας φθίνει ακόμη και στις πλούσιες χώρες του Βορρά; Μήπως αυτό συγκρατήσει μέρος του πληθυσμού, που θα ήταν έτοιμο να επαναλάβει την έξοδο του τέλους της δεκαετίας του 1950; Γιατί, αν αυτό επαναλαμβανόταν, τότε με βεβαιότητα η Ελλάδα θα μετατρεπόταν από χώρα σε χώρο,
λαμβανομένου υπ’ όψη και του τρομακτικού πλέον προβλήματος δημογραφικής γήρανσης,
για το οποίο όλοι «σφυρίζουν αδιάφορα».

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»